

тура отъ г. Д. Мариновъ и нѣколко биографически бѣлѣжки въ мойта книга „Българский Периодически Печать“. Толкось малко се знае за живота на първия български журналистъ. Оставатъ ни при тоя случай да си послужимъ съ разказитѣ на стари хора, които, петрѣбва да се скрива, сж тоже оскудни и при това въ тѣхъ липсва именно най-характеристичното. Най-надѣженъ источникъ, споредъ насъ, сж неговитѣ книжовни трудове, къмъ които и ние мислимъ да се обърнемъ, особено къмъ неговото „Любословіе“ и то до колкова, до колкото е нужно за настоящата ни статийка.

Трѣбва да споменемъ тукъ, че ние не си правимъ илюзии и не обѣщаваме да напишемъ биографията на Фотинова; настоящата статийка нѣма такава претенция. Прѣдъ видъ на краткото врѣме, съ което располагахмѣ, ние естествено трѣбваше да ограничимъ рамкитѣ на статията си и да прѣдставимъ на любезнитѣ си читатели каквото можахмѣ въ такъвъ ежсъ срокъ да направимъ и каквото бѣше по силитѣ ни. Разбира се, по-добрѣ щѣше да бжде, ако за написването на статия за Фотинова редакционния комитетъ се адресираше къмъ друго по-подготвено за това лице; но ние безъ да му мислимъ много, безъ да прѣмѣримъ силитѣ си, нагърбихмѣ се съ тоя товаръ и обѣщамѣ да съберемъ нѣкои и други данни и да приготвимъ *нѣщо като биография* за виновника на нашата журнална петдесетъ-годишнина, защото неможахмѣ, като единъ отъ инициаторитѣ на празнуването, да отклонимъ любезното задължение, което ни направи редакционния комитетъ. Мирабо често пакъ иронически е говорилъ: който знае четиритѣхъ аритметически правила, той е единъ орелъ въ финанситѣ. Тѣзи думи ни дойдохъ на умъ, та си казахмѣ: най-сетнѣ защо пакъ ние да не бждемъ единъ Мирабовъ, макаръ иронически, орелъ въ биографописанѣто.

Въ ония врѣмена, когато Фотиновъ е издавалъ своето „Любословіе“ въ Смирна, нашето общество, безъ съмнѣние, е имало едно не ясно прѣдставление за голѣмото значение на журналистиката и за влиянието ѣ върху массата; по днесъ ще бжде твърдѣ жално, ако има нужда да се доказва прѣдъ нашитѣ читатели несъмненната полза и благотворното влияние, което може да има журналистиката върху цѣлия нашъ животъ. Журналистиката на всѣки единъ народъ е естественото огледало, гдѣто могатъ да се видятъ неговитѣ идеи, неговитѣ стрѣмления и нравствената му висота. Тя